

(Поводом писма објављеног под насловом „Наметање фашизма“ Драгана Ђорђевића, у *Политици*, 8.4.2010)

Коментар г. Ђорђевића превише је емотиван, а чињенички сиромашан (ако се не варам он ниједну специфичну чињеницу у свом тексту не наводи, ако изузмемо погрешан датум за усвајање Конвенције о геноциду). Ако би ми икада био потребан адвокат, нисам сигуран да бих ангажовао њега. О једном капиталном питању као што су Сребреница и наводни геноцид који се тамо догодио и – гледано са кривично-правног аспекта – хипотетичка улога Србије у свему томе, па самим тим и оправданост заузимања формалног политичког става на начин како је Скупштина Србије то недавно учинила, не може се расправљати без чињеница и без аргумената.

Господин Ђорђевић је то можда у свом дубоком провинцијском залеђу преспавао, али више од два месеца у Србији се водила жучна и исцрпна дебата по свим тим питањима. Велики број чињеница у вези са догађајима у и око Сребренице у јулу 1995. и аргументоване критике на рачун судских „пресуда“ на које се г. Ђорђевић позива, и свих главних теза заговорника декларације и мита да је „злочин био учињен у наше име,“ били су изнети пред суд јавности. Тај суд је био практично једногласан и нимало повољан по ставове г. Ђорђевића. Испитивања јавног мњења показују да његове идеје и одлука танке већине од једног гласа у Скупштини Србије не подржава више од око 20 одсто грађана. У Крушевцу, одакле је г. Ђорђевић, вероватно ни 2 одсто.

Енглески сатиричар, др Самјуел Џонсон, рекао је једном приликом да је „патриотизам последње уточиште покварењака.“ То је било у осамнаестом веку. Да је др Џонсон жив данас и да прати кретања на јавној сцени, он би своју чувену изреку преиначио и рекао би да је ту функцију преузело етикетирање политичких неистомишљеника „фашизмом.“

У једној озбиљној политичкој – или ако желите, моралној – расправи, а од адвоката, па и провинцијских, очекивало би се да знају како да је воде, етикете не могу да замене чињенице и аргументе. Током интензивне дебате на тему декларације о Сребреници, на сајту Нове српске политичке мисли, у и другим слободним гласилима, објављено је довољно материјала о лажној верзији догађаја у Сребреници да напуни позамашну књигу. Да поменем само неколико врло темељно обрађених тема, које би г. Ђорђевићу

требало да буду професионално занимљиве: форенсички „докази“ Хашког трибунала су невешта импровизација која не подржава никакав закључак о 8.000 стрељаних; у масовним гробницама везаним за Сребреницу нема ни издалека толико жртава, а од испод 2.000 колико их има не више од 1.100 би се могло довести у везу са тезом о стрељању, док је више стотина према образцу рањавања очигледно страдало у борбеним дејствима; када је у питању Сребреница, „мултидимензионалност“ сагледавања злочина није луксуз него морални императив зато што је немогуће разумети шта се догодило борцима Орићеве 28 Дивизије за три дана у јулу 1995. ако се изузму из разматрања шокантна зверства која су они чинили околним српским насељима и њиховим мирним житељима током претходне три године; пресуда Хашког трибунала у предмету Крстић утврђује „геноцид“ на основу „доказа“ који су потпуно неодрживи и апсурдни; пресуда Међународног суда правде Србију ослобађа одговорности за геноцид и не налаже јој никакве додатне декларације или извињења ... да ли је потребно да идемо даље?

Господин Ђорђевић би требало да темељно проучи свој предмет и овлада материјом пре него што се упусти у дебату о Сребреници. Када буде одрадио свој домаћи задатак, имаће спремне саговорнике.